

HÒI THỨ CHÍN

BÌNH ĐỊNH LÃNH VÂN BANG

Tạ Vũ Diệp đưa mắt ra hiệu cho “Bách Diệp Thần Cái” bảo lão ca ca ở lại, còn mình bí mật bám theo Giang Cháp sự.

Tên này tới một hoa viên đầy cánh cửa hình bán nguyệt tới trước một ngôi biệt lâu, trên cổng treo tấm hoành phi đề ba chữ “Vũ Hoa Hiên”.

Ngôi lâu nằm giữa hoa viên rất u tịch, trong lầu đèn thấp sáng trưng, trước lầu đứng tùm tùm mấy người nam có, nữ có.

Giang Cháp sự đến trước đám người, cao giọng nói:

- Bang chủ truyền lệnh mọi người tạm thời giải tán về nghỉ ngơi, việc này để từ từ giải quyết sau!

Mọi người lập tức tản đi.

Tạ Vũ Diệp lợi dụng lúc đám đông nhón nháo nhảy vọt lên ngọn một cây cỏ thụ vươn cành vào sát Vũ Hoa Hiên tìm vị trí thuận lợi nhìn vào cửa sổ lầu phòng.

Trong phòng thấp một ngọn nến lớn làm căn phòng sáng trưng. Một thiếu nữ tay cầm một ngọn chủy đao sáng loáng, lăm lăm đứng sau cánh cửa đóng chặt.

Cô ta quay mặt ra cửa nên ánh sáng bị che khuất nhưng vẫn có thể nhận thấy thiếu nữ rất đẹp, chừng mười sáu mười bảy tuổi, trên bộ mặt kiều diễm nước mắt giàn giụa trông rất đáng thương.

Từ dưới lầu vang lên tiếng Giang Cháp sự nói to:

- Bang chủ có lệnh giải Bang chủ phu nhân trở lại địa lao!

Đôi mắt diễm lệ của thiếu nữ chột rục lên lửa thù hận, nguyền rủa nói:

- Ai là Bang chủ phu nhân? Đúng là phường vô sỉ? Chẳng lẽ Lãnh Vân Bang này không còn một người tử tế nào hay sao mà để một tên mặt dày như Nam Trung Minh làm Bang chủ?

Một tên thanh y võ sĩ lưng đeo kiếm tay xách một cây đèn lồng bước lên lầu tới trước cửa phòng nói:

- Xin cô nương mở cửa ra! Bang chủ đã quyết định hủy hôn lễ hôm nay, mời cô nương trở lại địa lao!

Thiếu nữ nói:

- Ta thà ở suốt đời trong địa lao còn hơn phải lấy tên vô sỉ đó!

Nói xong mở cửa phòng theo tên võ sĩ đi xuống lầu.

Lúc đó đám đông đứng trước Vũ Hoa Hiên cũng đã giải tán về hết, Tạ Vũ Diệp rời ngọn cây nhẹ nhàng nhảy xuống đất theo sau tên võ sĩ và thiếu nữ.

Tên võ sĩ xách đèn lồng dẫn thiếu nữ đi quanh co một lúc thì tới trước một bức tường đá dừng lại trước một thạch môn.

Tên võ sĩ chuyển đèn lồng sang tay trái, tay phải thò vào túi lấy ra một chùm chìa khóa tra vào một lỗ trên thạch môn.

Chỉ nghe “Cạch” một tiếng, thạch môn chuyển động rồi mở ra.

Tên võ sĩ không quay lại cứ đi thẳng vào cửa. Thiếu nữ ngoan ngoãn bước theo. Tạ Vũ Diệp cũng nhẹ nhàng lách mình qua cửa.

Ba người đi vòng vèo một lúc thì tới một hành lang tương đối rộng. Tên võ sĩ lấy chùm chìa khóa mở cánh cửa sắt nói với thiếu nữ:

- Phu nhân cứ xuống bên dưới suy nghĩ thêm cho kỹ. Nếu không chịu hồi tâm chuyển ý, chỉ e suốt đời cũng chẳng thoát được ra khỏi địa lao này đâu. Hơn nữa còn có “Tứ Hải võ Hội” và sinh mệnh của lệnh tôn nữa...

Thiếu nữ nghiến răng hỏi:

- Các người làm gì phụ thân ta?

Tên võ sĩ đáp:

- Tại hạ không biết Bang chủ sẽ làm gì. Nhưng tin chắc nếu cô nương chấp thuận, lệnh tôn và “Tứ Hải võ Hội” sẽ tuyệt đối không gặp nguy hiểm gì.

Thiếu nữ nghiến răng nói:

- Các người đừng nằm mộng!

Tên võ sĩ lập tức đẩy thiếu nữ vào phòng rồi khóa cửa lại.

Tạ Vũ Diệp lướt đến như tia chớp, chớp lấy Uyển mạch tên võ sĩ đồng thời điem nhanh mấy huyết đạo làm hấn ta không kịp kêu một tiếng oản người xuống.

- Keng!

Chùm chìa khóa trong tay hấn rơi xuống đất phát ra một tiếng kêu lớn.

Tạ Vũ Diệp vừa cúi xuống nhặt chùm chìa khóa thì chợt nghe sau lưng vang lên những âm thanh vun vút. Chàng phản ứng rất nhanh lách mình lướt đi ba trượng những vẫn không tránh được vì chùm ám khí bắn tới quá dày đặc và với tốc độ rất nhanh.

Chỉ nghe “Phập” một tiếng, một mũi “Tang môn đinh” cắm phập vào bả vai sâu đến hai tấc.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy vai mình nhói lên, sau đó cảm thấy mặt mày xây xẩm, biết mình đã trúng độc thương vội rút mũi châm ra, nhưng ngay lập tức phía sau chàng mở ra một cánh cửa bí mật, từ trong cửa một hắc y hấn tử lướt tới rất

nhanh, xuất thủ điểm xuống người Tạ Vũ Diệp mấy chỉ khiến chàng ngã xuống bất động!

Căn cứ vào khinh công và thủ pháp điểm huyết cũng biết hắc y hán tử thân thủ rất cao.

Hắn rút mũi “Tang môn đỉnh” ra ném xuống đất rồi bước tới giải khai huyết đạo cho tên võ sĩ.

Tên này, chống tay đứng lên nói:

- Đa tạ Diêm Lục huynh đã xuất thủ tương trợ!

Diêm Lục lạnh lùng đáp:

- Đó là nhờ Bang chủ cảnh giác bố trí trạm cảnh giới bí mật và cơ quan tự động phát ra “Tang môn đỉnh” liên hoàn, nếu không chỉ e Diêm mỗ cũng không cứu được người đâu!

Tên võ sĩ chỉ tới Tạ Vũ Diệp nói:

- Tên đó khinh công thật ảo diệu! Hắn bám theo tiêu đệ mà chẳng nghe được chút âm thanh gì!

Diêm Lục “Hừ” một tiếng nói:

- Đâu chỉ khinh công ảo diệu? Cơ quan phát “Tang môn đỉnh” tự động, xưa nay mười người thâm nhập bị giết cả mười, thế mà tên này chỉ bị trúng một mũi vào vai thôi!

Tên võ sĩ hỏi:

- Vậy Diêm huynh đã điểm huyết hắn chưa?

Diêm Lục đáp:

- Hắn đã trúng phải “Độc tâm tán” tẩm trong “Tang môn đỉnh”. Loại này là độc chất bá đạo của Cự Linh Giáo, trúng người chỉ trong vòng bốn canh giờ tất chết, cần gì phải điểm huyết nữa?

Tên võ sĩ:

- Diêm huynh! Bây giờ nên xử trí hắn thế nào?

Diêm Lục đáp:

- Quách Hưng người cứ ném hắn vào phòng nha đầu kia, “Độc tâm tán” không có thuốc gì giải được, sau bốn canh giờ nữa là thi thể hắn sẽ biến thành một bãi dịch. Cứ ném hắn vào địa lao, cái chết của hắn sẽ làm nha đầu kia khiếp sợ không dám phản kháng Nam Bang chủ nữa!

Tên võ sĩ gật đầu tán thưởng:

- Chủ ý của Diêm huynh thật tuyệt diệu! Việc đó sẽ làm chúng ta giảm đi rất nhiều phiền phức!

Nói xong mở cửa phòng, kéo Tạ Vũ Diệp vào xong khóa cửa lại, phát động cơ quan.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy cả căn phòng sụt xuống thấp, lát sau nghe “Kịch” một tiếng, căn phòng đã hạ xuống tới đáy.

Chàng vẫn nằm ngửa, mở mắt nhìn, thấy “địa lao” rất hẹp, dọc ngang mỗi bề chỉ trên dưới một trượng không có bất cứ một đồ vật gì.

Thiếu nữ vừa được tên võ sĩ dẫn vào đứng thụt vào một góc, đưa mắt ngạc nhiên nhìn chàng, thấy Tạ Vũ Diệp nằm bất động, chỉ có đôi mắt là chuyển động được.

Nàng chợt hiểu ra Tạ Vũ Diệp bị điểm huyết đạo, liền hỏi:

- Tiền bối bị điểm huyết đạo, đúng không?

Tạ Vũ Diệp bị điểm cả Ma huyết lẫn Á huyết nên chẳng những không thể cử động mà nói cũng không được.

Vì chàng hóa trang thành một trung niên văn sĩ nên thiếu nữ gọi chàng là “tiền bối” tuy buồn cười nhưng không cười được, chỉ hai mắt láy động mà thôi.

Thiếu nữ bước lại gần xuất mấy chỉ điểm ra nhưng không giải được huyết đạo, lo lắng nói:

- Thủ pháp điểm huyết của đối phương quá cao minh, tôi biết làm gì bây giờ?

Tạ Vũ Diệp vẫn không trả lời.

Thiếu nữ chợt nhận thấy dưới lưng Tạ Vũ Diệp có một vũng máu, thất kinh hỏi:

- Tiền bối bị thương phải không?

Nàng hỏi xong cúi xuống xem, thấy máu chảy ra từ vai Tạ Vũ Diệp khá nhiều, từ vết thương bốc ra mùi tanh, liền nói:

- Tiểu nữ không giải được Á huyết cho tiền bối nên bây giờ tiểu nữ nói xem, nếu đúng, tiền bối cứ nhìn vào vãn bối, nếu sai thì nhìn đi chỗ khác, được chứ?

Tạ Vũ Diệp nhìn vào mặt Tạ Vũ Diệp, nghĩ thầm:

- Cô nương này thật thông minh!

Thiếu nữ hỏi:

- Tiền bối bị trúng độc thương, đúng không?

Tạ Vũ Diệp nhìn thẳng vào mặt cô ta.

Thiếu nữ nói:

- Vậy là đúng rồi. Trong người tiền bối có thuốc trị thương chứ?

Thấy Tạ Vũ Diệp nhìn mình, thiếu nữ liền tìm trong túi, lấy ra một túi cái nhỏ đựng hai bình được, thở dài nói:

- Tiểu nữ không biết đâu là thuốc trị độc, đâu là thuốc chữa thương. Nhưng có lẽ trong bình nhỏ là thuốc trị độc, không sai chứ?

Tạ Vũ Diệp đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Thiếu nữ cười nói:

- Vậy trong bình lớn là thuốc trị độc rồi! Bây giờ tiểu nữ sẽ đưa cho tiền bồi một viên uống vào, được không?

Thấy Tạ Vũ Diệp nhìn thẳng vào mặt mình, thiếu nữ lấy một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” bỏ vào miệng Tạ Vũ Diệp.

Vừa uống xong viên thuốc, Tạ Vũ Diệp cố sức vận công cho được lực mau phát huy công hiệu, chỉ sau một lúc thì cảm thấy người đỡ ra không ít.

Đây nói “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đứng chờ một lúc lâu mà không thấy Tạ Vũ Diệp trở lại thì trong lòng vô cùng lo lắng.

Lúc đó Nam Trung Minh đã ra lệnh dẹp bỏ hết các phong màn trang trí và tiệc tùng trong đại sảnh. Đèn đuốc tắt đi, người cũng tản về phòng, tiền viện Lãnh Vân Bang lại trở nên hoang liêu cô tịch.

Tạ Vũ Diệp vẫn bật vô âm tín.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy giống như đứng trên đồng lửa, bụng bảo dạ:

- Mình thật đáng chết! Sao lại để cho Diệp lão đệ đi một mình chứ? Thế nhưng Diệp lão đệ võ công cao cường như thế, Lãnh Vân Bang sức lực có bao nhiêu mà làm gì nổi đệ ấy?

Tự an ủi như thế, nhưng nỗi lo vẫn không vơi đi, lại nghĩ:

- Vừa rồi Nam Trung Minh ra lệnh lại đem giam nữ nhân kia xuống địa lao, chắc hẳn Diệp lão đệ thấy ở Vũ Hoa Hiên đồng người không tiện nên theo xuống địa lao để giải cứu cô ta, có thể vì thế mà sa vào cạm bẫy của chúng. Người ta thường nói “thương mình để tránh, tên ám khó phòng”, nếu bị ám toán, Diệp lão đệ dù thân thủ cao cường bao nhiêu cũng khó thoát khỏi tai họa!

Nghĩ thế, lão tiến vào hậu viện điều tra.

Đèn Vũ Hoa Hiên không thấy người nào, “Bách Diệp Thần Cái” thấy phía sau ngôi lầu này có gian thạch thất có ánh đèn chiếu ra liền thi triển khinh công

lặng lẽ tiến lại gần nắp sau cửa sổ, đưa ngón tay thấm nước bọt chấm vào giấy dán trên cửa rồi dán mắt nhìn vào.

Trong phòng có hai người vừa ngật ngưỡng uống rượu vừa nói chuyện, một tên hán tử bần hắc y, người tầm thước, đầu tóc rối bù ngồi quay lưng lại nên “Bách Diệp Thần Cái” không thấy rõ mặt, nhưng người quay mặt lại thì lão nhận ra ngay chính là “Giang Chấp sự”.

Chỉ nghe “Giang Chấp sự” nói:

- Diêm Lục ca thân thủ thật cao! Tiểu tử đó bám theo Trương Húc mà hấn không phát hiện ra, thế mà Diêm Lục giải quyết gọn gàng như thế, thậm chí tiểu tử đó không rên được một tiếng.

Hắc y hán tử hỏi:

- Bang chủ có biết việc này không?

“Giang Chấp sự” đáp:

- Diêm Lục ca nói rằng tiểu tử kia đã trúng phải “Độc tâm tán”, chỉ sau bốn canh giờ là chết nên đẩy hấn vào địa lao cùng với Bang chủ phu nhân tương lai để cô nương nương bưng bình đó khiếp sợ mà khuất phục.

Hắc y hán tử nói:

- Dù sao thì cũng nên báo với Bang chủ là hơn. Nếu kẻ bị bắt là nhân vật quan trọng nào đó tất phải báo lên Cự Linh Giáo, nếu không Bang chủ sẽ bị trách phạt, chúng ta cũng không yên ổn nổi đâu!

“Giang Chấp sự” nói:

- Thì người còn lạ gì tính khí Bang chủ? Chưa thành thân được với cô nương kia thì chuyện gì cũng bỏ, đôi khi đem chuyện ra báo còn bị mắng nữa ấy!

Hắc y hán tử hỏi:

- Người đó hình dáng thế nào?

“Giang Chấp sự” đáp:

- Nghe Diêm Lục ca tả lại thì hấn độ tuổi trung niên, ăn mặc theo lối văn sĩ, có bộ râu quai nón ngắn.

“Bách Diệp Thần Cái” đứng ngoài cửa sổ, kinh hãi nghĩ thầm:

- Đích thị là Diệp lão đệ rồi!

Lão quyết định nhanh:

- Tên họ Giang là chấp sự Lãnh Vân Bang, đương nhiên biết địa lao ở đâu. Không chế hấn thì lo gì không cứu được Diệp lão đệ ra?

Nghĩ đoạn vòng ra phía trước gõ vào cửa ba tiếng...

Giọng hắc y hán tử hỏi:

- Ai?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Diêm Lục đây!

Có tiếng chân bước lại gần rồi tiếng mở chốt cửa lách cách.

“Bách Diệp Thần Cái” vận công chuẩn bị.

Cánh cửa mở ra, hắc y hán tử há hốc mồm miệng đầy ngạc nhiên nhìn “Bách Diệp Thần Cái”, miệng lắp bắp:

- Ngươi... ngươi...

Vừa nói vừa đóng cửa lại.

Nhưng “Bách Diệp Thần Cái” hành động nhanh hơn nhiều xuất liền hai chỉ, tên hắc y hán tử đồ gục ngay xuống bên cửa.

“Bách Diệp Thần Cái” bước vào nhảy qua xác hán, tay phải lại giương lên nhằm vào “Giang Chấp sự”.

Tên này hốt hoảng nói:

- Các hạ! Choại nhằm bằng hữu...

“Bách Diệp Thần Cái” ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói gì?

“Giang Chấp sự” nói:

- Các hạ đã đột nhập vào đây, tất không phải người của Cự Linh Giáo...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Sao ngươi lại khẳng định như thế?

“Giang Chấp sự” đáp:

- Vì người của Cự Linh Giáo tất không hạ thủ đối với Diêm Lục và Đồng Tùng...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Còn ngươi thì sao?

“Giang Chấp sự” chột thấp giọng nói:

- Không giấu gì các hạ, tại hạ là Giang Thuận, vốn là ngoại đệ đệ của cự Bang chủ...

Tới đó nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Xin các hạ cho biết...

“Bách Diệp Thần Cái” lấy ra một tấm thẻ trúc màu tím nhẵn bóng hỏi:

- Ngươi biết cái này chứ?

Giang Thuận gật đầu:

- Tại hạ biết, đây chính là tín phù của Bang chủ Cái Bang... Chẳng lẽ các hạ là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Bang chủ ?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu:

- Không sai! Người đã là ngoại diệt của Hoa Thanh Thế, vì sao bây giờ lại trở thành Chấp sự cho Nam Trung Minh?

Giang Thuận liền kể lại đầu đuôi sự tình.

Nguyên là trong bang không ai biết Giang Thuận là ngoại diệt của Hoa Thanh Thế. Nhờ vậy sau khi Bang chủ mất tích mà ai cũng biết là tặc đảng Cự Linh Giáo bắt đi, Giang Thuận đoán chắc kẻ phản đồ giúp chúng sẽ được tặc đảng trợ giúp để ngai lên nắm quyền Bang chủ, vì muốn trả thù cho Hoa Thanh Thế, Giang Thuận vẫn làm ra vẻ bàng quan như không để che giấu tai mắt địch.

Sau này Nam Trung Minh lên nắm quyền hành, Giang Thuận ra sức hợp tác với hắn, vì hầu hết những đệ tử và người thân tín của Hoa Thanh Thế đã bắt bình bỏ đi, cao thủ còn lại rất ít nên Giang Thuận được cất nhắc làm Chấp sự.

Là người cẩn thận kín đáo, hắn vừa lấy lòng Nam Trung Minh vừa bí mật thăm dò những tên gian tế do Cự Linh Giáo phái đến như Diêm Lục, Đồng Tùng...

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói:

- Vậy thì tốt! Chúng ta sẽ hợp tác với nhau trả thù cho Hoa Thanh Thế. Bây giờ lão phu cần người dẫn đến địa lao để cứu trung niên hán tử đó ra!

Giang Thuận đáp:

- Vãn bối xin tuân lệnh Doãn Bang chủ !

“Bách Diệp Thần Cái” lại hỏi:

- Nữ nhân bị Nam Trung Minh bắt cưỡng hôn là ai?

Giang Thuận đáp:

- Nghe nói cô ta là nhi nữ của chủ nhân “Tứ Hải võ Hội” ở Hán Khẩu là “Thần Dao” Tư Đồ Khang, tên là Tư Đồ Linh...

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nghĩ thầm:

- Phải rồi! Diệp lão đệ từng kể lại chuyện hai lần Cự Linh Giáo cho người cướp tiêu nhưng không thành, trái lại còn chuốc lấy thất bại, tám cao thủ tử nạn đương trường... Vì thế mà chúng lệnh cho Nam Trung Minh làm thế để trả thù, đồng thời thu phục “Tứ Hải võ Hội”.

Hai người ra khỏi phòng, do Giang Thuận dẫn đến địa lao.

Dọc đường Giang Thuận hỏi:

- Bang chủ! Người đến cứu Tư Đồ cô nương là ai mà nghe Diêm Lục nói võ công rất cao cường...

“Bách Diệp Thần Cái” cười đáp:

- Là Tạ Vũ Diệp Diệp lão đệ, ngươi có biết vị đó không?

Giang Thuận dừng lại, trở mắt nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Có phải là người trong tết Đoan ngọ vừa rồi đã đánh trọng thương Xuân Hộ pháp của Cự Linh Giáo không?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu:

- Chính là vị đó!

Giang Thuận nói:

- May mà Diêm Lục và Bang chủ còn chưa biết chuyện này, nếu không thì hỏng sự mất!

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Chúng biết người đó là Tạ Vũ Diệp thì sao?

Giang Thuận đáp:

- Tạ đại hiệp đánh trọng thương Xuân Hộ pháp, vì thế mà cũng phá hoại luôn kế hoạch bá chủ giang hồ của Cự Linh Giáo mà chúng đã coi là nằm trong tầm tay, đương nhiên điều đó làm Cự Linh Giáo vô cùng tức giận, chúng đã phái người đi khắp nơi mai phục để giết cho được Tạ đại hiệp. Nam Trung Minh và Diêm Lục là người của Cự Linh Giáo, đời nào bỏ qua cơ hội ngàn vàng này?

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Vì thế bây giờ chúng ta sẽ đi cứu vị đó.

Giang Thuận chột trở nên do dự:

- Việc này...

“Bách Diệp Thần Cái” trừng mắt hỏi:

- Ngươi sợ hay sao?

Giang Thuận vội đáp:

- Không! Để cứu Tạ đại hiệp, tiểu nhân dù vạn tử cũng không từ. Chỉ là muốn nghĩ ra biện pháp vạn toàn, không thể để xảy ra bất cứ một sơ suất nào...

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu:

- Ngươi nói thế cũng phải, vậy nói xem kế hoạch thế nào?

Hai người dừng lại bàn bạc một lúc mới đi tiế

Lúc đó Tạ Vũ Diệp ở trong địa lao đã được một canh giờ. Thiếu nữ Tư Đồ Linh lo việc chăm sóc băng bó vết thương trên vai cho Tạ Vũ Diệp nên tỏ ra mệt nhọc ngồi dựa lưng vào góc phòng ngủ thêm thiếp. Tạ Vũ Diệp cũng ngồi vận công điều tức.

Qua một lúc, thấy trong người đỡ ra rất nhiều, Tạ Vũ Diệp quyết định vận khí xung mạch tự vệ giải huyết đạo.

Chàng biết vì huyết đạo mình bị khổng chế khá lâu nên muốn tự vệ giải phải ngưng thần tĩnh trí và hành động cẩn thận, nếu không sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma!

Tạ Vũ Diệp liền trừ bỏ tạp niệm, tập trung thần trí vận “Tứ phủ thần công” vệ giải huyết đạo...

Chừng nửa canh giờ sau, Tạ Vũ Diệp thấy Ma Huyết và Á Huyết được giải khai, huyết đạo điều hòa, cơ thể thông sướng liền đứng lên.

Nhìn sang thấy thiếu nữ vẫn ngồi dựa lưng vào góc phòng ngủ say, Tạ Vũ Diệp không muốn đánh thức cô ta dậy.

Tạ Vũ Diệp đang nghĩ cách thoát ra khỏi phòng thì đột nhiên cảm thấy căn phòng chuyển động rồi từ từ nâng lên, kinh hãi nghĩ thầm:

- Không biết bọn Diêm Lục, Quách Hưng kéo mình lên làm gì? Chẳng lẽ chúng muốn kiểm tra xem mình đã chết chưa? Mới chỉ qua hai canh giờ...

Chàng vận công chờ cửa phòng mở ra là điểm ngã Quách Hưng và Diêm Lục, hạ quyết tâm:

- Lần này quyết không để sơ suất rồi bị ám toán như trước nữa!

Căn phòng nâng lên chừng ba bốn trượng thì dừng lại, cửa phòng từ từ mở ra.

Tạ Vũ Diệp lập tức lao ra ngoài, thấy hai người đứng giữa hành lang định xuất thủ nhưng nghe một người cười nói:

- Diệp đại hiệp đã giải độc xong, bình an vô sự rồi!

Người khác cười “hô hô” nói:

- Thì ta bảo là cát nhân thiên tương mà? Mấy tên vô danh tiểu tốt của Cụ Linh Giáo há làm gì được Diệp lão đệ?

Tạ Vũ Diệp nhận ra lão ca ca “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, vội thu tay lại hỏi:

- Lão ca ca làm sao mà biết được tiểu đệ bị gặp nạn ở đây mà tới cứu?

“Bách Diệp Thần Cái” chỉ sang Giang Thuận đáp:

- Chính là nhờ vị huynh đệ “Giang Chấp sự” này...

Lúc đó Tạ Vũ Diệp mới nhận ra Diêm Lục và Quách Hưng nằm bất động ở góc hành lang, dám đoán cả hai đã tuyệt khí.

Giang Thuận chấp tay hướng sang Tạ Vũ Diệp nói:

- Tạ đại hiệp vào cứu Tư Đồ cô nương ra đi! Tại hạ còn phải đi cứu hai vị trưởng lão bồn bang.

Nói xong vung vẩy chùm chìa khóa, đi tiếp theo hành lang.

Tạ Vũ Diệp nhìn “Bách Diệp Thần Cái” ngạc nhiên hỏi:

- Lão ca ca! “Giang Chấp sự” nói Tư Đồ cô nương là ai vậy?

“Bách Diệp Thần Cái” chỉ vào phòng đáp:

- Chính là cô nương trong địa lao đó! Cô ta chính là nhi nữ của bằng hữu ngươi đó!

Tạ Vũ Diệp càng ngạc nhiên hơn:

- Bằng hữu tiểu đệ là ai?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Thì chẳng phải ngươi kẻ có lần cùng Lăng Vô Linh cứu lão Tổng tiêu đầu của “Tứ Hải Tiêu Cục” là gì?

Tạ Vũ Diệp nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ cô ấy là nhi nữ của “Thần Dao” Tư Đồ Khang?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu cười đáp:

- Không sai!

Tạ Vũ Diệp bước vào phòng, thấy Tư Đồ Linh đã tỉnh lại, liền chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương vừa rồi đã xuất thủ giải cứu...

Tư Đồ Linh chăm chú nhìn chàng nói:

- Vừa rồi nghe “Giang Chấp sự” gọi tiền bối là Tạ đại hiệp, chẳng lẽ tướng công là Tạ Vũ Diệp đại hiệp?

“Bách Diệp Thần Cái” đứng ngoài phòng cười “hô hô” nói:

- Không sai! Đúng là thiên duyên! Nhi nữ của Tư Đồ Tổng tiêu đầu bây giờ lại cứu ân nhân của phụ thân mình. Chắc hẳn Tư Đồ Tổng tiêu đầu sẽ rất vui lòng mà không từ chối mối lương duyên này đâu!

Tạ Vũ Diệp và Tư Đồ Linh nghe nói thế cùng đỏ mặt lên.

Hai người bước ra khỏi địa lao, Tư Đồ Linh tới trước “Bách Diệp Thần Cái” chấp tay cúi người nói:

- Đa tạ lão tiền bối...

“Bách Diệp Thần Cái” xua tay nói:

- Tiền bối tiền biếc gì? Tạ Vũ Diệp gọi ta là “lão ca ca”, bây giờ cô nương cũng gọi thế là được...

Bây giờ Giang Thuận đã cứu hai lão nhân và một trung niên hán tử ra khỏi địa lao, hai lão nhân là trưởng lão dưới thời Bang chủ Hoa Thanh Thế, tuổi ngoại lục tuần, dáng người tàn tạ, bước đi khó nhọc Giang Thuận phải dìu hai tay hai người.

Còn trung niên hán tử trông vóc người tráng kiện nhưng giống như mắc phải bệnh gì, hai mắt lơ đờ mắt hết thần sắc. Người đó là Thường Tôn Trung, đại đệ tử của lão Bang chủ Hoa Thanh Thế.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Chẳng lẽ ba vị bị Nam Trung Minh ám toán?

Một trong hai lão nhân nghiêng răng nói:

- Tặc nhân đó là gian tế của Cự Linh Giáo ẩn phục trong Lãnh Vân Bang! Chúng đưa cao thủ đến bắt Hoa Bang chủ phải phục tùng Cự Linh Giáo! Hoa Bang chủ thà chết không chịu nên bị chúng hạ độc thủ, ôm hận mà chết, còn chúng tôi đều bị cho uống độc dược “Mê hồn đan”...

Tạ Vũ Diệp nói:

- Bây giờ chúng ta hãy nghĩ cách trừng trị Nam Trung Minh, báo thù cho Hoa Bang chủ trước rồi khôi phục lại Lãnh Vân Bang, không biết “Giang Chấp sự” và hai vị trưởng lão, Thường đại hiệp nghĩ thế nào?

Một trong hai vị trưởng lão chấp tay đáp:

- Nếu được như thế thì còn gì bằng? Nay hai chúng tôi và Thường Tôn Trung đã bị mất hết công lực, việc báo thù phục bang chỉ còn nhờ vào Doãn Bang chủ và Tạ thiếu hiệp mà thôi!

Giang Thuận tiếp lời:

- Hiện giờ trong bang, tuy không phải ai cũng tuân phục Nam Trung Minh nhưng hầu hết đều nể sợ uy lực của Cự Linh Giáo.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Bây giờ ngoài Diêm Lục và Đồng Tùng đã bị giết, người của Cự Linh Giáo còn ai ẩn phục ở Lãnh Vân Bang này nữa không?

Giang Thuận đáp:

- Có một tên không biết thân phận thế nào trong Cự Linh Giáo nhưng võ công rất cao, thường đi với Nam Trung Minh.

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Bây giờ chúng ta hãy tới Vũ Hoa Hiên, “Giang Chấp sự” hãy đến báo với Nam Trung Minh là Tư Đồ cô nương đã nghỉ lại, muốn nói chuyện với hắn, chúng ta hãy động thủ ở đó để tránh làm kinh động đến bang chúng!

Giang Thuận vội chắp tay nói:

- Xin tuân lệnh Bang chủ !

Nói xong dẫn mọi người ra khỏi thông đạo quay lại Vũ Hoa Hiên.

Hai vị trưởng lão và Thường Tồn Trung đưa vào một căn phòng nghỉ ngơi, còn Tư Đồ Linh và “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp cùng lên lầu phòng được dành riêng cho Tư Đồ Linh ngồi chờ Nam Trung Minh đến.

Tạ Vũ Diệp và Doãn Kế Duy gỡ bỏ tấm mặt nạ hóa trang khôi phục lại bản lai chân diện, Tư Đồ Linh thấy Tạ Vũ Diệp còn trẻ và tuấn tú như thế mà trước đây mình cứ một tiếng “tiền bối”, hai tiếng “tiền bối”, bất giác mặt đỏ bừng lên.

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Tư Đồ cô nương! Thế nào! Bây giờ thì cô nương thấy mỗi lương duyên của mình là không sai chứ?

Tư Đồ Linh nghe nói mặt càng đỏ dừ lên như táo chín.

Vừa lúc ấy nghe tiếng Giang Thuận vang lên dưới lầu:

- Tân phu nhân! Đích thân Bang chủ giá đáo!

“Bách Diệp Thần Cái” khẽ nói:

- Tư Đồ cô nương, xin hãy nén chịu một lúc, mời hấn lên đi!

Tư Đồ Linh cố nén sự ghê tởm, cao giọng nói:

- Mời Bang chủ lên phòng!

Nam Trung Minh cười “hô hô” nói:

- Ta biết cô nương nhất định sẽ có ngày hồi tâm chuyển ý mà!

Tiếng chân người bước lên cầu thang, rồi Nam Trung Minh cùng một lão nhân bận lam bào bước vào phòng.

Giang Thuận đang trấn giữ ở hành lang.

Nhìn thấy “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp, Nam Trung Minh ngạc nhiên lùi lại một bước, quát hỏi:

- Các ngươi là ai? Vì sao dám cả gan tự tiện đột nhập vào phòng tân phu nhân?

Tư Đồ Linh tức giận quát:

- Súc sinh! Ai là tân phu nhân?

Bách Diệp Thần Cái bình tĩnh nói:

- Nam Trung Minh! Đừng khấn trương! Chắc ngươi đã nhận ra lão hóa tử là ai. Bây giờ ta xin giới thiệu vị này...

Lão chỉ sang Tạ Vũ Diệp nói tiếp:

- Đây là Tạ Vũ Diệp Tạ đại hiệp, người vừa được quần hùng các phái vừa nhất trí đề cử là Thống lĩnh võ lâm để tiêu diệt Cự Linh Giáo các người...

Ba tiếng “Tạ Vũ Diệp” vừa thốt ra, cả Nam Trung Minh và lam y lão nhân cùng đi với hấn mặt liền biến sắc, hốt hoảng bước giật lùi ra cửa.

Tạ Vũ Diệp thông thả từ ghế đứng lên chấp tay nói:

- Nam đại hiệp! Hạnh ngộ!

Rồi nhìn tới lam y lão nhân hỏi:

- Các hạ tất là người của Cự Linh Giáo, xin cho biết thân phận thế nào?

Lam y lão nhân cũng biết chuyện Tạ Vũ Diệp đánh trọng thương Xuân Phong Đạo Nhân nhưng hấn tin rằng với bản lĩnh của mình trong giang hồ hiểm gặp địch thủ, lý gì không thắng nổi một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi?

Lam y lão nhân cố lấy lại can đảm, cười hắc hắc nói:

- Nguyên người là Tạ Vũ Diệp! Bôn giáo chính đang cho người truy bắt người! Thế này mới đúng là Thiên đường có lối không đi, địa ngục vô môn lại chui vào! Lão phu là Thân Cửu Nghi, phụ trách Chấp sự Ngoại đường trong Cự Linh Giáo, hôm nay quyết phải bắt người về cho Giáo chủ định tội!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Nói như vậy, việc lật đổ Lãnh Vân Bang tất đều là kiệt tác của người?

- Thân Cửu Nghi gật đầu:

- Không sai!

Dứt lời chồm tới, tay trái hộ ngực, tay phải vận “Vạn huyết sát công” đánh tới ngực Tạ Vũ Diệp.

Thấy Thân Cửu Nghi đã động thủ, Nam Trung Minh cũng lấy lại can đảm xông tới “Bách Diệp Thần Cái” tấn công.

Thấy chưởng lực đối phương đánh tới ngực, Tạ Vũ Diệp vận “Tử phủ thần công” đánh trả lại.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, song chưởng tiếp nhau làm cả ngôi lầu chuyển động răng rắc, Thân Cửu Nghi bị đánh bật lùi năm bước, bắn vào khung cửa, lưng đau ê ẩm.

Còn may là Tạ Vũ Diệp mới vận tới bốn năm thành công lực nên Thân Cửu Nghi còn chưa đến nỗi bị nội thương.

Chỉ một chiêu đã biết bản lĩnh cao thấp thế nào, bây giờ thì Thân Cửu Nghi đã nhận ra công lực Tạ Vũ Diệp cao hơn mình, không dám giao chiến nữa, quay người lao qua thành lan can nhảy xuống đất!

Giang Thuận vung chưởng đánh ra ngăn lại quát:

- Lão tặc chạy đi đâu?

Nhưng Thân Cửu Nghi chỉ phát nhẹ tay là dễ dàng hóa giải được chưởng lực của Giang Thuận, tiếp tục lao đi.

Nào ngờ hắn vừa chạy được vài trượng thì Tạ Vũ Diệp đã lao qua đầu đứng chặn trước mặt quát:

- Tặc nhân Cự Linh Giáo! Định chạy trốn đến nơi khác gây nên một cuộc lật đổ khác giống Lãnh Vân Bang chứ gì? Thời Cự Linh Giáo tác oai tác quái đã qua rồi!

Nói xong vận “Tử phủ thần công” tới tám thành công lực đánh ra.

Thân Cửu Nghi thấy kinh lực quá hung mãnh nên không dám nghênh tiếp vội lướt người tránh đi.

Tạ Vũ Diệp thi triển khinh công “Mê tông hóa ảnh” chỉ chớp mắt đã tới trước mặt Thân Cửu Nghi, cư “Nhất chỉ thiên công” điềm ra hai chỉ!

- Vút! Vút!

Hai ngọn chỉ phong như hai mũi kiếm, một xuyên thủng yết hầu Thân Cửu Nghi, chỉ kia điềm trúng ngực vào tận tim làm máu tuôn ra như suối!

Thân Cửu Nghi vừa phát ra tiếng rú thảm thì tắc nghẹn lại trong cổ, ngã sấp xuống chết trong vũng máu.

Lúc ấy cuộc chiến trên lầu cũng đã đình chỉ, Nam Trung Minh chỉ kháng cự được hai chiêu, qua chiêu thứ ba, bị lão Bang chủ Cái Bang xuất “Tử phủ thần công” đánh trúng ngực làm phủ tạng giập nát, thất khiếu trào máu mà chết.

Giết xong Thân Cửu Nghi và Nam Trung Minh, Tạ Vũ Diệp lấy ra ba viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” cho hai vị trưởng lão và Thường Tồn Trung uống vào rồi cùng “Bách Diệp Thần Cái” và Giang Thuận giúp ba người truyền chân lực vào trợ lực họ trị thương.

Sau vài ngày, công lực của ba người đã bình phục lại.

“Bách Diệp Thần Cái” bàn với hai vị trưởng lão triệu tập tất cả bang chúng tới đại sảnh tiến hành Đại hội, khôi phục lại Lãnh Vân Bang đi theo đường lối của Bang chủ Hoa Thanh Thế trước đây, đề cử Thường Tồn Trung làm Bang chủ, tuyên dương công đức của Tạ Vũ Diệp, “Bách Diệp Thần Cái” và Giang Thuận, vẫn để Giang Thuận giữ chức Chấp sự nội đường như trước, những kẻ trước đây theo Nam Trung Minh liên hệ với Cự Linh Giáo đều bị phế võ công và trục xuất khỏi môn đàn.

Lãnh Vân Bang đã khôi phục lại xong, Tạ Vũ Diệp lập tức viết thư nói rõ tình hình cho bồ câu thư mang thư về “Đan Tâm Trại” báo tin.

Tối hôm đó, “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp và Tư Đồ Linh ngồi trong phòng khách nói chuyện.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Tư Đồ cô nương bị Nam Trung Minh bắt trong trường hợp nào?

Tư Đồ Linh đáp:

- Sau khi gia phụ đóng cửa “Tứ Hải Tiêu Cục”, chuyển cơ nghiệp về Hán Khẩu mở “Tứ Hải võ Hội” được một thời gian thì được tin Tạ đại hiệp đại thắng Cự Linh Giáo ở “Đan Tâm Trại”, đánh trọng thương tên đầu toạ hộ pháp Xuân Phong Đạo Nhân. Vì gia phụ bận việc không đi được nên phái tiện thiếp đến “Đan Tâm Trại” chúc mừng Tạ đại hiệp và mời đến Hán Khẩu chơi, đến “Hung Long Trấn” thì bị Nam Trung Minh cùng thủ hạ của hắn bắt về đây!

Tạ Vũ Diệp nhíu mày nói:

- Làm sao Tư Đồ Tổng tiêu đầu khinh suất như vậy chứ? Cự Linh Giáo tác oai tác quái khắp nơi, thế mà để cô nương một mình xông pha giang hồ như vậy...

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Đương nhiên Tư Đồ Tổng tiêu đầu có ý đồ của mình. Một mình Tư Đồ cô nương đến “Đan Tâm Trại” xong, Diệp lão đệ nữ lòng nào mà để cô nương trở về một mình?

Tư Đồ Linh đỏ mặt nói:

- Thực ra tiện thiếp đã hóa trang thành nam nhân và chuyển đi được giữ bí mật, ngoài gia phụ ra không ai biết cả!

Nếu vậy thì chỉ e không chỉ cô nương gặp nạn ở Vũ Hoa Hiên mà chỉ e lệnh tôn ở nhà cũng gặp sự cố bất thường rồi! Chúng ta phải lập tức đến Hán Khẩu ngay thôi!

“Bách Diệp Thần Cái” ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao Diệp lão đệ lại tin chắc như thế?

Tạ Vũ Diệp kể lại những mối nghi ngờ phát sinh qua hai vụ tập kích chuyên tiêu xa của Cự Linh Giáo, đặc biệt là vụ đầu độc rất đáng ngờ ở Hồng Thạch Phủ.

“Bách Diệp Thần Cái” nghe kể xong liền nói:

- Nếu vậy đích thị trong “Tứ Hải võ Hội” có gian tế của Cự Linh Giáo thật rồi! Chúng ta phải đi ngay mới kịp!

Tuy lúc đó trời đã tối nhưng họ vẫn quyết định lên đường.

Ba người đến gặp Bang chủ Thường Tồn Trung từ biệt mấy câu rồi nhanh chóng thu thập hành lý đêm ấy rời khỏi Lãnh Vân Bang.

Thường Tồn Trung sai người mang đến ba con tuần mã tặng ba người đi đường để bớt phần vất vả.